

5. Uchylenie przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej na zasadach art. 62 ustawy ostatecznego, orzeczenia nie podlega zaskarżeniu w administracyjnym toku instancji.

Rozdział V.

Przedawnienie.

§ 45. Przewidziany w art. 60 ustawy miesięczny okres przedawnienia wszczęcia postępowania biegnie:

- 1) w zakresie postępowania przed przewodniczącym prezydium rady narodowej (art. 51 ustawy) — od dnia uzyskania wiadomości przez przewodniczącego prezydium rady narodowej o popełnieniu czynu uzasadniającego nałożenie kary,
- 2) w zakresie postępowania przed komisją dyscyplinarną (art. 52 ustawy) — od dnia uzyskania wiadomości przez rzecznika dyscyplinarnego.

Rozdział VI.

Wykonanie orzeczeń. Zatarcie kar.

§ 46. 1. Orzeczenie o ukaraniu pracownika ulega wykonaniu, gdy jest ostateczne (prawomocne).

2. Przewodniczący prezydium rady narodowej właściwej według zatrudnienia ukaranego dokonuje czynności niezbędnych w zakresie wykonania orzeczenia. Ponadto nad wykonaniem orzeczeń dyscyplinarnych wydanych w trybie §§ 10 i 11 czuwa rzecznik dyscyplinarny.

§ 47. 1. Zatarcie kar na zasadach określonych w art. 61 ustawy:

- 1) orzeczonych w trybie art. 51 ustawy — zarządza na wniosek ukaranego lub z urzędu przewodniczący prezy-

dium rady narodowej (członek prezydium, kierownik wydziału), który orzekł o ukaraniu pracownika,

- 2) orzeczonych w trybie art. 52 ustawy — zarządza na wniosek ukaranego, rzecznika dyscyplinarnego lub z urzędu — przewodniczący komisji dyscyplinarnej, która wydała orzeczenie ostateczne.

2. Zatarcie kary orzeczonej przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej (art. 55 ustawy) zarządza na wniosek ukaranego, rzecznika dyscyplinarnego lub z urzędu przewodniczący tego prezydium.

3. Zatarcie kary powoduje uznanie pracownika za niekaranego i zniszczenie odpisu orzeczenia o ukaraniu dołączonego do akt osobowych pracownika.

Rozdział VII.

Przepisy końcowe.

§ 48. Jeżeli przepisy rozporządzenia nie stanowią inaczej, w postępowaniu przed organami dyscyplinarnymi mają zastosowanie odpowiednio przepisy kodeksu postępowania administracyjnego.

§ 49. 1. Obsługę komisji dyscyplinarnej (w zakresie czynności protokołarnych i innych) wykonuje pracownik wyznaczony przez przewodniczącego prezydium.

2. Wydatki związane z działalnością komisji dyscyplinarnych pokrywa się ze środków budżetowych właściwych rad narodowych.

§ 50. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1969 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

320

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 21 listopada 1968 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie trybu postępowania w przypadkach wykonywania remontów oraz odbudowy budynków mieszkalnych przez właściciela domu.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 22 kwietnia 1959 r. o remontach i odbudowie oraz o wykańczaniu budowy i nadbudowie budynków (Dz. U. z 1968 r. Nr 36, poz. 249) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 25 czerwca 1959 r. w sprawie trybu postępowania w przypadkach wykonywania remontów oraz odbudowy budynków mieszkalnych przez właściciela domu (Dz. U. Nr 37, poz. 230) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w tytule rozporządzenia skreśla się wyraz „mieszkalnych”,
- 2) w § 1 w ust. 1 i 2 skreśla się wyraz „mieszkalne” i „mieszkalnych”,
- 3) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Domy jednorodzinne i małe domy mieszkalne nie objęte przepisem art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 22 kwietnia 1959 r. o remontach i odbudowie oraz o wykańczaniu budowy i nadbudowie budynków (Dz. U. z 1968 r. Nr 36, poz. 249) mogą być remontowane ze środków państwowych po uzyskaniu uprzednio opinii organu państwowego nadzoru budowlanego. Szczegółowy zakres robót w tych domach ustala organ do spraw gospodarki mieszkaniowej.”

- 4) w § 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Jeżeli na terenie jednej nieruchomości znajdują się dwa budynki (budynek mieszkalny i użytkowy), wpłaty z tytułu Funduszu Gospodarki Mieszkaniowej (podatku od nieruchomości w części przeznaczony

na remont kapitalny nieruchomości) uiszczane od tych budynków mogą być użyte na remont zarówno budynku, mieszkalnego, jak i użytkowego.”

5) w § 4 ust. 1 skreśla się wyraz „mieszkalnych”,

6) § 9 otrzymuje brzmienie:

„§ 9. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o organie gospodarki mieszkaniowej — należy przez to ro-

zumieć właściwy organ do spraw mieszkaniowych prezydium miejskiej lub gromadzkiej rady narodowej albo rady narodowej osiedla.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: A. Giersz

321

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 20 listopada 1968 r.

w sprawie ustalenia okresu, w którym powstanie inwalidztwa uprawnia do renty inwalidzkiej.

Na podstawie art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. Inwalidztwo powstałe w ciągu 3 lat od ustania zatrudnienia lub upływu okresu równorzędnego z okresem zatrudnienia uprawnia do renty inwalidzkiej przewidzianej w ustawie z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6), zwanej dalej „ustawą”, jeżeli spowodowane zostało następującymi chorobami zawodowymi:

- 1) pylicą płuc: pylicą krzemową, pylicą krzemianową i innymi zwłóknieniami płuc, w postaci czystej lub mieszanej, spowodowanymi wdychaniem pyłu oraz współistniejącą gruźlicą płuc,
- 2) nowotworami złośliwymi, powstałymi w następstwie zawodowej styczności z czynnikiem rakotwórczym: nowotworami skóry, nowotworami dróg moczowych oraz nowotworami układu oddechowego,
- 3) chorobami powstałymi wskutek działania promieni jonizujących i ciał promieniotwórczych,
- 4) zmianami w układzie nerwowym, naczyniowym i ruchowym, wywołanymi działaniem drgań mechanicznych,
- 5) schorzeniami tropikalnymi u marynarzy i innych osób.

§ 2. 1. Inwalidztwo powstałe po upływie 18 miesięcy, a w razie chorób zawodowych innych niż wymienione w § 1 — po upływie 2 lat od ustania zatrudnienia lub okresu równorzędnego z okresem zatrudnienia uprawnia do renty inwalidzkiej przewidzianej w ustawie, jeżeli powstało w czasie:

- 1) nauki w szkole, do której pracownik został skierowany przez zakład pracy,
- 2) nauki w szkołach wyższych,
- 3) studiów doktoranckich (aspirantury naukowej).

2. Inwalidztwo powstałe po upływie 18 miesięcy od ustania zatrudnienia lub okresu równorzędnego z okresem zatrudnienia uprawnia do renty inwalidzkiej przewidzianej w ustawie, jeżeli powstało w czasie wychowywania przez matkę dziecka w wieku do lat 8 lub sprawowania przez osobę zainteresowaną opieki nad członkiem rodziny wymienionym w art. 31 ust. 1 ustawy, zaliczonym do I grupy inwalidów — nie później jednak niż w ciągu 2 lat od ustania zatrudnienia lub okresu równorzędnego z okresem zatrudnienia.

§ 3. Inwalidztwo powstałe w okresach, o których mowa w § 1 i 2, uprawnia do renty inwalidzkiej, jeżeli spełnione są inne warunki wymagane do uzyskania tej renty.

§ 4. Przepisy § 1—3 stosuje się odpowiednio w razie ponownego powstania inwalidztwa po ustaniu prawa do renty inwalidzkiej z powodu ustania inwalidztwa, z tym że okresy, o których mowa w tych przepisach, liczy się od ustania prawa do renty.

§ 5. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do rent przysługujących na podstawie ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 10).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: A. Burski

322

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 31 października 1968 r.

w sprawie ratyfikacji przez Paragwaj Międzynarodowej konwencji (nr 11) o prawie zrzeszania się i koalicji pracowników rolnych, przyjętej w Genewie dnia 12 listopada 1921 r.

I daje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 2 Międzynarodowej konwencji (nr 11) o prawie zrzeszania się i koalicji pracowników rolnych, przyjętej w Genewie dnia 12 listopada 1921 r. na trzeciej sesji Konferencji Ogólnej Międzynarodowej Organizacji Pracy (Dz. U. z 1925 r. Nr 54, poz. 378), Dyrektor Generalny Międzynarodo-

wego Biura Pracy zarejestrował dnia 16 maja 1968 r. ratyfikację powyższej konwencji przez Paragwaj.

Zgodnie z artykułem 3 konwencji weszła ona w życie w stosunku do Paragwaju dnia 16 maja 1968 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. J. Winiewicz